

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 38/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2015 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Lubomíra Dobríka, Sergeja Kohuta, Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika predbežne prerokoval návrh skupiny 33 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej Ing. Jozefom Kolárom, PhD., poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, na začatie konania o súlade § 26 ods. 1 druhej vety v časti „odpisová skupina 6, doba odpisovania 40 rokov“, § 27 ods. 1 v časti „odpisová skupina 6, ročný odpis 1/40“ a § 52zd ods. 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh skupiny 33 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 12. januára 2015 doručený návrh skupiny 33 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len

„skupina poslancov“ alebo „navrhovatelia“) na začatie konania o súlade § 26 ods. 1 druhej vety v časti „odpisová skupina 6, doba odpisovania 40 rokov“, § 27 ods. 1 v časti „odpisová skupina 6, ročný odpis 1/40“ a § 52zd ods. 6 (ďalej spolu aj „napadnuté ustanovenia“) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“) s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

2. Skupina poslancov svoj návrh v úvode odôvodnila konštatovaním, že napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov sú retroaktívne a nenapĺňajú princíp proporcionality právnej úpravy, čím porušujú niektoré zo základných princípov právneho štátu zakotveného v čl. 1 ods. 1 ústavy. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov podľa skupiny poslancov ďalej porušujú aj základné právo na podnikanie zakotvené v čl. 35 ods. 1 ústavy, pretože svojimi následkami spôsobujú vážny zásah do tohto základného práva. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov podľa mienky skupiny poslancov majú taktiež potenciál spôsobiť následky, ktoré idú za rámec princípu zakotveného v čl. 13 ods. 4 ústavy, obmedzujú základné práva a slobody, pričom toto obmedzenie nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného práva a slobody a ide omnoho ďalej, než je ustanovený cieľ, t. j. zamedziť daňovým únikom, resp. vytvoriť bázu na vyšší výber dane z príjmu.

3. Skupina poslancov vyjadrila svoj názor na čl. 1 ods. 1 ústavy, pričom uviedla, že z ustanovenia čl. 1 ods. 1 ústavy možno nepochybné vyvodíť záver, podľa ktorého k základným princípom zvrchovaného, demokratického a právneho štátu neodmysliteľne patria určité obsahové prvky, ktoré vo svojom súhrne vytvárajú a napĺňajú princíp právneho štátu. Z tohto možno podľa presvedčenia skupiny poslancov jasne vyvodíť, že pokiaľ niektoré ustanovenia zákona odporujú niektorým princípom, ktoré v sebe obsahujú pojem „právny štát“, potom tieto ustanovenia odporujú princípu právneho štátu ako základnému ústavnoprávnemu princípu v Slovenskej republike samotnému.

3.1 Jedným z takýchto princípov právneho štátu je podľa vyjadrenia skupiny poslancov zákaz retroaktivity, teda zákaz spätného pôsobenia zákonov do minulosti, pričom sa narušujú doteraz dobromyseľne a v súlade s doteraz platnými právnymi predpismi nadobudnuté práva. Podľa názoru navrhovateľov napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov možno považovať za také, ktoré vo svojom texte obsahujú prvky pravého spätného pôsobenia, čo je v právnom štáte všeobecne neprípustné. Navrhovatelia dôvodí, že v zmysle všeobecne uznávanej zásady, že neskorší právny predpis (lex posterior) nesmie zhoršiť, resp. zrušiť nadobudnuté práva, by podnikatelia, ktorí do účinnosti napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov uplatňovali odpisy zakúpených budov a tomuto

prispôsobili svoje ďalšie ekonomické fungovanie, resp. na toto ekonomické fungovanie, podnikateľský život, to malo zásadný vplyv, mohli celé toto svoje plánovanie zahodiť a pokračovať v odpisovaní administratívnych budov až do dosiahnutia 40 rokov trvania vlastníctva takejto budovy. Administratívna budova bola zo strany navrhovateľov uvedená ako príklad, v zásade však podľa navrhovateľov ide o vytvorenie novej odpisovej skupiny (č. 6) v prílohe č. 1 zákona o dani z príjmov, pričom sa rozdeľujú budovy, a tým aj spôsob ich odpisovania - odpisová skupina č. 5 sú v zásade budovy, v ktorých sa uskutočňuje výroba a inžinierske siete (doba odpisovania 20 rokov - ako podľa ustanovení zákona o dani z príjmov platných a účinných do 31. 12. 2014), a odpisová skupina č. 6, čo sú bytové budovy, hotely a podobné budovy, budovy pre administratívu, budovy pre kultúru a verejnú zábavu, vzdelávanie a zdravotníctvo, atď., kde sa však už doba odpisovania zvýšila z 20 rokov na 40 rokov, teda o 100 %, a to bez ohľadu na to, že vlastník (podnikateľ) tento svoj majetok, danú budovu, už niekoľko rokov odpisoval a tomu prispôboval aj svoj ekonomický život.

3.2 Podľa skupiny poslancov napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov, ktoré upravujú, že doba odpisovania sa pri určitých druhoch budov (odpisová skupina č. 6) predlžuje z doterajších 20 rokov na 40 rokov, a to aj u tých budov, kde odpisovanie už niekoľko rokov prebieha (t. j. nové pravidlá sa nevzťahujú až na odpisy majetku začaté po nadobudnutí účinnosti zákona), nerešpektuje zásadu zákazu retroaktivity. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov podľa názoru skupiny poslancov (i) vstupujú do doteraz nadobudnutých práv podnikateľa a menia jeho ekonomickú situáciu (napríklad podnikateľ po určitom počte rokov odpisovania a plánovania výdavkov, investícií a pod. sa musí prispôbiť a odpisovať majetok až do pomerného uplynutia doby 40 rokov, napr. pri budove, ktorú už odpisoval 1 rok, ju nebude ďalej odpisovať 19 rokov, ale po novom už 38 rokov), (ii) nerešpektujú to, že podnikatelia, ktorí už začali s odpisovaním majetku, by sa možno za daného stavu pre kúpu tohto majetku nerozhodli a svoj podnikateľský postup by riešili inak, napr. prenájmom, alebo lízingom - inými slovami, zákonodarca takto vstúpil do ich podnikateľského života dosť nevyberane a pomerne drasticky.

3.3 Nová právna úprava v zmysle napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov nie je podľa presvedčenia skupiny poslancov právnou úpravou, ktorá by sa dala v podnikateľskom živote „zniest“, teda úpravou akceptovateľnou. Nová právna úprava predlžuje dobu odpisovania daného majetku až o 100 %, t. j. pri doterajších 20 rokoch na terajších 40 rokov, čo nie je podľa vyjadrenia skupiny poslancov zanedbateľná vec pri doterajšom investičnom rozhodovaní podnikateľa. Naopak, ide o drastické zvýšenie tejto doby, a tým aj o úplne, markantne inú situáciu, do ktorej sa podnikatelia dostali, teda tí, ktorí už investovali (nie tí, ktorí sa o investícii ešte len rozhodujú). Tým, že napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov pôsobia aj do minulosti, majú podľa názoru skupiny poslancov spôsobilosť poškodiť podnikateľov, ktorí v minulosti za určitej právnej situácie urobili rozhodnutie (napríklad investičné), ktoré by za takto stanovených podmienok možno neurobili.

3.4 Na tomto mieste skupina poslancov poukazuje na judikatúru ústavného súdu pojednávajúcu o pravej retroaktivite právnych predpisov, konkrétne sp. zn. PL. ÚS 36/95, sp. zn. PL. ÚS 37/99 a sp. zn. PL. ÚS 3/00.

3.5 Podľa navrhovateľov zákaz retroaktivity je založený na presvedčení, že právo (právna norma) pôsobí do budúcnosti. V jeho zmysle preto napríklad nikoho nemožno potrestať za také správanie, ktoré v čase, keď sa uskutočnilo, nebolo trestným činom alebo priestupkom. Rovnako nie sú podľa navrhovateľov prípustné zákony, ktoré by spätne (so spätnou účinnosťou) zakladali alebo zvyšovali občanom akúkoľvek verejnoprávnu povinnosť. Základom tohto prístupu je podľa navrhovateľov presvedčenie, že spoľahlivosť právneho poriadku v určitom čase zabezpečuje predvídateľnosť právnych následkov správania každého jednotlivca, a tým aj jeho vlastnú zodpovednosť za vedenie (budovanie) vlastného života - aj podnikateľského. Odmietanie retroaktivity (spätnej účinnosti) sa spája s odmietaním zmeny subjektívnej právnej situácie vytvorenej na základe individuálnych právnych úkonov, ktoré vznikli podľa skoršej (predchádzajúcej) právnej úpravy.

3.6 V prípade napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov sú navrhovatelia toho názoru, že ide o pravú retroaktivitu. Mohlo by sa podľa navrhovateľov zdať, že napadnuté

ustanovenia zákona o dani z príjmov nezavádzajú nové povinnosti, resp. nezvyšujú daňové zaťaženie a pod., ale nie je to tak. Podľa navrhovateľov predĺžením doby odpisovania daného majetku z 20 na 40 rokov toto odpisovanie výrazne spomaľujú, a tým zvyšujú daňové zaťaženie podnikateľov bez ohľadu na to, že nedošlo k zvýšeniu sadzby dane. Navrhovatelia konštatujú, že je všeobecne známe, že k zvýšeniu daňového zaťaženia nemusí dôjsť len zvýšením sadzby dane, ale aj inými úpravami systému dane z príjmu, ako to je napríklad práve pri napadnutých ustanoveniach zákona o dani z príjmov, keď sa zostatková hodnota budov (odpisová skupina 6), ktoré podnikateľský subjekt nadobudol pred 1. januárom 2015, bude premietaf do zníženia základu dane cez daňovo uznateľné výdavky (odpisy) dvojnásobne dlhšie obdobie. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov podľa navrhovateľov neupravujú situáciu podnikateľov len nepatrne, zanedbateľným spôsobom, ktorý „sa dá vydržať“, teda napríklad keby táto úprava predĺžila dobu odpisovania o 1 - 2 roky. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov predlžujú dobu odpisovania pri investičnom majetku, teda najmä pri budovách nevýrobného charakteru o 100 %, teda z doterajších 20 rokov (čo bola situácia v čase, keď sa podnikateľ rozhodoval o investícii do takéhoto majetku) na 40 rokov, čo je pre rozhodovanie podnikateľa výrazne iná situácia. Retroaktívna právna úprava teda významne mení situáciu zasiahnutých subjektov, nejde o nepatrnú zmenu, zvyšuje ich daňové zaťaženie a mení postavenie zasiahnutých subjektov, ktoré nadobudli v minulosti. Zákonodarca tak podľa navrhovateľov neuznáva stav, ktorý vznikol na základe platných právnych predpisov v minulosti, tento stav zásadným spôsobom mení, a tým mení aj situáciu dotknutých subjektov - podnikateľov. Z tohto dôvodu pri napadnutých ustanoveniach zákona o dani z príjmov ide podľa presvedčenia navrhovateľov o retroaktivitu pravú.

3.7 Zmenou pravidiel tak, že sa tieto zmenia o 100 % než to bolo v čase rozhodovania, nespĺňajú podľa názoru navrhovateľov napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov požiadavku na predvídateľnosť právneho poriadku a nespĺňajú požiadavku dôveryhodnosti právneho poriadku. Zmena spôsobu odpisovania pri danom majetku tak podľa navrhovateľov zhoršuje, nezlepšuje postavenie dotknutých podnikateľov (na tomto mieste navrhovatelia odkazujú na judikatúru ústavného súdu vo veci retroaktivity právnych

predpisov a otázky zlepšenia postavenia dotknutých adresátov práva – konkrétne sp. zn. PL. ÚS 38/99).

3.8 Túto časť argumentácie navrhovatelia uzatvorili konštatovaním, že napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy, pretože pôsobia retroaktívne, pričom ide o pravú retroaktivitu, negatívne narušujú vzťahy, ktoré vznikli v súlade s doteraz (do 31. 12. 2014) platnou a účinnou právnou úpravou, čím porušujú jeden z významných princípov právneho štátu.

4. K čl. 35 ods. 1 ústavy skupina poslancov v úvode uviedla, že základné právo na podnikanie zakotvené v čl. 35 ods. 1 ústavy je jedným zo základných práv a slobôd garantovaných ústavou. Štát má podľa skupiny poslancov možnosť a povinnosť, samozrejme, v súlade s ústavou a zákonmi podrobnejšie upraviť výkon tohto práva. V zásade však má ísť podľa mienky skupiny poslancov o to, aby podnikateľské subjekty v súlade s ústavou a zákonmi mohli nerušene vykonávať toto svoje základné právo a neboli v tomto práve neprimerane rušené.

4.1 Imanentnou súčasťou podnikania je podľa názoru skupiny poslancov aj investovanie. Aby štát podporil ekonomiku, rôznymi nástrojmi podporuje podnikateľov investovať, resp. inak vynakladať finančné prostriedky na svoje podnikanie, ktoré pri dosahovaní zisku prinášajú prostriedky do štátnej pokladne (o. i.) formou daní.

4.2 Navrhovatelia uznávajú, že štát, resp. zákonodarca, má právo viac alebo menej podporovať podnikanie, viac alebo menej podporovať určité oblasti podnikania, resp. niektoré nepodporovať. Tvrdia však, že pokiaľ existuje základné právo na podnikanie garantované ústavou, štát musí zabezpečiť všetko potrebné, aby bol podnikateľ chránený od neodôvodnených a rušivých zásahov do tohto práva, pričom navrhovatelia nemajú na mysli trhovú vývoj a pod. Základným nástrojom štátu na takúto ochranu garantovaného základného práva je podľa názoru navrhovateľov vytváranie a schvaľovanie legislatívneho rámca vrátane daňového. V prípade, že sa štát rozhodne nepodporovať podnikanie, nepodporovať investovanie, je to jeho rozhodnutie. Zákonodarca má podľa navrhovateľov

právo prijímať aj nerozumné zákony. Podľa navrhovateľov je však podstatné, že takéto právne predpisy, ktorými štát reguluje určitú oblasť úpravy, by nemali aktívne poškodzovať tých, ktorí do systému a do právnych vzťahov vstúpili v čase, kedy podpora/nepodpora podnikania bola zo strany štátu úplne iná, teda v čase, keď aj právna situácia bola úplne iná. Inými slovami, vytvoriť právne prostredie, v ktorom sa podnikatelia rozhodnú pre určité správanie vrátane investičného, zrealizujú takéto svoje rozhodnutia, a následne zmeniť právne prostredie tak, že existujúce právne vzťahy podnikateľov sa vážne poškodzujú, je podľa úsudku navrhovateľov neprípustné. V prípade napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov sa podľa navrhovateľov v žiadnom prípade nedá hovoriť o podpore a ochrane podnikania zo strany štátu, ale o jeho aktívnom poškodzovaní.

4.3 Retroaktívne napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov podľa navrhovateľov vážnym spôsobom zasahujú do výkonu základného práva na podnikanie, a to negatívne. V prípade, že podnikateľ sa pri výkone svojej podnikateľskej činnosti primárne riadil racionálnymi úvahami, ovplyvnenými situáciou jeho samotného, ako aj celkovou situáciou v ekonomike, na realitnom trhu, na trhu bankových úverov a pod., po nadobudnutí účinnosti retroaktívnych napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov už bude podľa navrhovateľov nútený správať sa zásadne inak - napríklad investíciu predať. Negatívne dopady napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov na už rozbehnuté podnikanie sú podľa navrhovateľov viac ako jasné, pričom ešte raz zdôrazňujú skutočnosť, že v prípade napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov nejde o zanedbateľnú zmenu, ale o zmenu zásadnú.

4.4 V závere k tejto časti navrhovatelia konštatujú, že ak bola podnikateľovi narušená možnosť vykonávať podnikateľskú činnosť retroaktívnou zmenou právnej úpravy, resp. táto možnosť bola úplne odňatá (podnikateľ musel skončiť), znamená to obmedzenie základného práva podnikať nad nevyhnutnú mieru a v rozpore s verejným záujmom. Verejný záujem na stanovení vážnych prekážok, resp. na skončení podnikania v súlade so zákonom a za splnenia všetkých podmienok, za ktorých dotknutí podnikatelia doteraz podnikali, tu

(v prípade prijatia napadnutých ustanovení zákona o dani z príjmov) podľa navrhovateľov daný nie je.

4.5 Podľa sumarizácie navrhovateľov k čl. 35 ods. 1 ústavy napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov nie sú v súlade s čl. 35 ods. 1 ústavy, pretože vážne poškodzujú základné právo na podnikanie podnikateľom, ktorí sú týmito retroaktívnymi napadnutými ustanoveniami zákona o dani z príjmov zasiahnutí. Navrhovatelia zároveň odkazujú na judikatúru ústavného súdu k základnému právu na podnikanie – sp. zn. II. ÚS 70/97 a sp. zn. PL. ÚS 13/09.

5. Skupina poslancov zastáva názor, že pokiaľ v súlade s ustanoveniami čl. 13 ods. 4 ústavy v rámci testu proporcionality právnej úpravy sa dá do pomeru verejný záujem (výber daní) a základné právo na podnikanie vo svetle jeho obmedzenia, až možného skončenia, výsledkom bude, že napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov v tomto teste neobstoja. Podnikatelia totiž ani pri 20-ročnej dobe odpisovania nezaplatia (v súvislosti s odpisovaním majetku) na dani z príjmu menej. Pri nových pravidlách (40-ročné odpisovanie majetku) zaplatia viac, avšak len krátkodobo. Tieto pravidlá sú podľa skupiny poslancov totiž neudržateľné a aj pre budúcich investorov také zlé, že časom ich bude musieť zákonodarca meniť. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov svojou pravou retroaktivitou podľa skupiny poslancov vážne poškodzujú tých podnikateľov, ktorí už do daného majetku investovali, svoje podnikateľské rozhodnutie už realizovali, novými pravidlami však budú vážne poškodení. Podľa skupiny poslancov ide o neprípustný retroaktívny zásah štátu.

5.1 Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmu podľa mienky skupiny poslancov neobmedzujú základné právo na podnikanie len z hľadiska dosahovania verejného záujmu, ale idú ďaleko za tento záujem. Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmu podľa vyjadrenia skupiny poslancov neprechádzajú a nemôžu prejsť testom proporcionality právneho predpisu.

5.2 Pokračujúc vo svojom návrhu, skupina poslancov uvádza, že napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov sú v rozpore aj s čl. 13 ods. 4 ústavy, pretože zákonodarca pri ich schválení nielenže nedbal na podstatu a zmysel základného práva na podnikanie (nie je vo verejnom záujme prekážať v podnikaní, resp. znemožňovať ho – v takom prípade je samotné základné právo podnikateľské popreté), tieto napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov sa nepoužijú ani len na ustanovený cieľ [konsolidácia verejných financií, posilňovanie právnej istoty a daňovej spravodlivosti – navrhovatelia odkazujú na dôvodovú správu k novele zákona o dani z príjmov (zákon č. 333/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), všeobecnú časť, kde sa odôvodňuje predloženie návrhu napadnutých ustanovení], teda budú mať za následok negatívny dopad na dotknutých podnikateľov.

6. Skupina poslancov navrhla, aby ústavný súd prijal nález, podľa ktorého § 26 ods. 1 druhej vety v časti „odpisová skupina 6, doba odpisovania 40 rokov“, § 27 ods. 1 v časti „odpisová skupina 6, ročný odpis 1/40“ a § 52zd ods. 6 zákona o dani z príjmov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy.

II.

Napadnuté ustanovenia zákona o dani z príjmov

7. Podľa § 26 ods. 1 zákona o dani z príjmov (vrátane nenapadnutých častí, pozn.) v prvom roku odpisovania zaradí daňovník hmotný majetok v triedení podľa Klasifikácie produkcie a klasifikácie stavieb do odpisových skupín uvedených v prílohe č. 1. Doba odpisovania je:

Odpisová skupina	Doba odpisovania
1	4 roky
2	6 rokov
3	8 rokov

4	12 rokov
5	20 rokov
6	40 rokov.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o dani z príjmov (vrátane nenapadnutých častí, pozn.) pri rovnomernom odpisovaní sa ročný odpis určí ako podiel vstupnej ceny hmotného majetku a doby odpisovania ustanovenej pre príslušnú odpisovú skupinu v § 26 ods. 1 takto:

Odpisová skupina	Ročný odpis
1	1/4
2	1/6
3	1/8
4	1/12
5	1/20
6	1/40.

Podľa § 52zd ods. 6 zákona o dani z príjmov pri zmene metódy odpisovania, pri zmene odpisovej skupiny, pri zmene doby odpisovania, ročnej odpisovej sadzby alebo koeficientu je daňovník povinný vykonať zmeny aj pri tom majetku, ktorý odpisoval podľa predpisu účinného do 31. decembra 2014, pričom už uplatnené odpisy sa spätne neupravujú.

III.

K prijatiu návrhu na ďalšie konanie

8. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou(...) a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby

uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily(...), môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. Ústavný súd návrh predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh skupiny poslancov obsahuje všetky náležitosti uvedené v § 20 a § 37 zákona o ústavnom súde a spĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a o nej rozhodnúť.

11. Na základe uvedeného ústavný súd v zmysle § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2015